

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-1997

FESTES DE LA LLUM

Sa 2,22-30

Ef 5,8-14

Jn 1,1-14

"La Llum! Veus aquí, estimats manresans, la gran aspiració de tots els sers que tenen vida; tots cerquen la llum."

M'he permès començar aquesta homilia amb aquesta frase que us va dirigir el bisbe Torras i Bages l'any 1900 en la seva pastoral "El símbol de la Llum", ara que encara estem celebrant el seu 150è aniversari de naixement. Em penso que tots, d'una manera o altra, compartim aquest pensament. La llum és la gran aspiració de tots els éssers que tenen vida. Tots cerquen la llum. Tots cerquem la Llum.

Després d'escoltar l'evangelista de la festa d'avui, la paraula llum, a més de tenir significats físics o purament artístics o filosòfics, ens fa pensar en aquella Llum que ve al món i il·lumina tots els homes; aquella llum que la foscor no pot ofegar. Aquella que és el Fill de Déu, que s'ha fet home i que ha habitat entre nosaltres. Ja que mai no trobaria el terme adequat que pugui expressar tot el que Déu és, l'evangelista, quan ens ha volgut parlar d'aquest Déu fet home, ha buscat, per a expressar-lo, els termes més entenedors, més bonics i profunds que ha trobat. I per això ens parla de Llum, de Paraula, de Vida, de Fill d'home, de Gràcia; paraules totes que aplica a aquest germà nostre Déu encarnat, que s'ha apropat tant a la humanitat que s'ha fet un de nosaltres.

L'evangelista Joan, a més de donar-nos la gran notícia que Déu se'ns ha manifestat a través de Jesucrist, ens posa a l'aguait, perquè la Llum pot ser rebuda de més d'una manera: cordialment, com rebem aquell sol del matí en dia d'hivern; o girant-nos-hi d'esquena; perquè la Llum també pot ser refusada. Em deixa sempre inquiet el text quan diu: *[Aquell qui és la llum veritable] ha vingut a casa seva i els seus no l'han volgut rebre.*

Déu ens ha fet lliures i respecta la nostra llibertat, perquè ens estima. És la nostra gran sort, però també és el nostre gran risc. Podem refusar o podem acceptar la Llum, podem refusar o podem acceptar el coneixement del Crist. La fe, ja ho sabeu, és un do de Déu. Però la nostra actitud resulta determinant en l'acceptació o refús del do de Déu.

Tota la vida del cristià és un joc entre l'acceptació i el refús. Però seríem il·lògics si entréssim en aquest joc sense intentar conèixer allò que acceptem o allò que refusem. Déu el podem acceptar o refusar en la mesura que el coneixem. I el podem conèixer de moltes maneres, se'ns fa pròxim amb formes diferents. On hi ha amor, hi ha Déu; on hi ha honradesa, hi ha Déu. Tot bon sentiment i tota bona voluntat és expressió de Déu. Quan ens mouen sentiments de perdó, de generositat, de justícia, de solidaritat, tot això ve de Déu i ens porta a Déu. És que en tota persona hi ha la imatge de Déu. És clar que tots també portem les nostres debilitats i els nostres defectes. Però és molt més important fixar-nos en l'empremta que Déu deixa en nosaltres, que és el bé, que no pas fixar-nos en el mal, que hem provocat. En el fons de la nostra sinceritat tots busquem i desitgem aquella llum que dóna sentit a la nostra vida, i que voldríem radiant i victoriosa sobre la tenebra.

Els manresans teniu la sort de tenir ben vostre aquest símbol de la llum. Però és un repte. Teniu el compromís de ser llum per als altres, no tenebres. Si ho hagués de dir amb paraules de l'evangeli d'avui, tots hem de ser com Joan Baptista: hem vingut a donar testimoni de la llum. De la llum, n'heu fet una festa. Però no oblideu la festa del cor, aquella que dona l'alegria i la pau que mai fa avergonyir i que –sempre compartida– ajuda a posar llum a la vida dels altres.

Enguany l'Associació de la Misteriosa Llum ha tingut l'encert de confiar l'organització de les festes a una entitat de joves. La primera pregunta que se m'acut, potser absurda, és: ¿Com devien ser els joves manresans del 1345? ¿Quin paper devien fer davant del conflicte amb el bisbe, i com van reaccionar amb la Llum Misteriosa vinguda de Montserrat? Evidentment que no us sé pas donar la resposta. Però m'imagino que aleshores els joves no tenien la llibertat ni la riquesa associativa que teniu ara i que tant us pot ajudar per proposar les vostres ofertes culturals i socials en bé de tots. Sí que m'imagino una mica més quins devien ser els seus sentiments davant el conflicte amb el bisbe. Peròestic segur que la reacció d'aquells joves, com la de tothom, davant la llum misteriosa vinguda de Montserrat, devia ser d'alliberament, de joia, de sentiments de pau, de justícia, de perdó i de reconciliació.

Quan preparava aquesta homilia, he estat temptat de dedicar-la exclusivament als joves i al seu paper en la societat i en l'Església. No ho he fet. He tingut por de caure en els tòpics de sempre. Però, si em permeteu, sí que voldria dir-vos a tots els qui esteu aquí que la vostra participació a la festa us ha de confirmar en el coratge de ser vosaltres mateixos i de no refusar tot el que Déu us vulgui dir, si busqueu de veritat la llum per a les vostres vides. Les generacions anteriors, amb tots els nostres defectes, us hi voldríem ajudar; però ajudeu-nos també vosaltres. Vivim uns altres temps. La nostra experiència, que pot ser més o menys rica, només us serveix en part, perquè el món ara és molt diferent. El seny us va confirmant que el que val la pena és assumir amb convicció els principis i veritats bàsiques que no varien; les coses accidentals, que poden ser d'una manera o d'una altra segons els temps i les circumstàncies, mireu-vos-les amb simpatia però amb tota llibertat, i que sempre siguin expressió genuïna d'aquests principis bàsics que han de regir la vostra vida. Deixeu-m'ho dir amb una sola paraula: Amb fermesa sigueu llum i no tenebra!

I si Déu us concedeix la gràcia de la fe, busqueu aquesta llum en aquell que us la pot donar plenament. Ens deia l'evangeli: *A tots els qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu.* Quina gran dignitat la de tota persona! Quina gran dignitat la d'aquells que són estimats per Déu! I Déu estima tothom, tant si som d'una manera com d'una altra, tant siensem blanc com siensem negre. L'amor que Déu ens té és per a nosaltres la sort més gran, però també la més gran exigència. És el que ens deia sant Pau a la segona lectura: *Ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu, doncs, com a fills de la llum, perquè els fruits de la llum són bondat, justícia i veritat.* Un programa ben comprometedor i ben engrescador. Només s'hi pot engrescar un cor jove. En la sinceritat del nostre interior sentim l'aspiració de la llum. Busquem-la! Vivim com a fills de la llum! Que en la cursa de la vida, al moment del relleu, puguem deixar als qui ens segueixen una flama gens vacil·lant, ben abrandada.

Que la Mare de Déu de Montserrat, que va ser còmplice joiosa del prodigi de la Llum, us concedeixi sempre a tots un cor prou jove, que sigui capaç d'engrescar-se sempre amb la bondat, amb la justícia i amb la veritat.

Manresa, Festes de la Llum, 21 de febrer de 1997